

и други хлѣбни растения, и когато много се развъдѣхтъ, често пѣти упостошаватъ нивята на цѣли села; домашната мишка е сѣщо врѣдителна, защото тя ѣде и умърсява всичко, което чловѣцитѣ си приготвѣхтъ за тѣхъ си, а тѣй сѣщо често сяжда дрѣхитѣ и книгитѣ на хората. Полската и домашната мишки сѣ отъ единъ родъ, затова много си приличатъ. При всичко че сѣ отъ едно потекло, но защото живѣхтъ далечъ една отъ друга, много рѣдко си ходѣхтъ на гости. Не знаѣхъ какъ, случило се еднѣжъ, та тѣзи двѣ роднини се срѣцнахли. Като си поприказвали за туй, за онуй, попитали се иматъ ли си кѣщици и какъ проживѣватъ.

— Мойта кѣщица е дълбоко въ земята; нисичка, влажна и тъмна, но азъ въ неѣ си имамъ приготвено за прѣзъ зимата разни трѣви, коренчета, плодове и много жито, --- казвала полската мишка.

— Мойта пѣкъ кѣщица, сестрице, е много хубава, направена е надъ земята и е висока нѣколко етажа (ката), има много стаи, всичкитѣ сѣ свѣтливи и топли и въ всѣка стая има нѣщичко за ѣденіе. Всичко това, както виждашъ, сестро, е много хубаво, но едно е само лошо, че въ кѣщи има една гадинка, която лежи все при огнището и постоянно си пѣе. Тази гадинка, щомъ ме види хваща ме и горко ми: всичкитѣ ми чада е изловила и изяла, — казала домашната мишка.

Като изслушала всичко това полската мишка, много ѣ се поискало и тя да поживѣе въ такѣва хубава кѣща.

— Ами каква е онази гадинка, за която казвашъ? Голѣма ли е? — попитала полската мишка.